

enige, havde Regeringen baade en Ret og en Pligt til at gribe ind og styre Landet efter sit bedste Skønnende. Det kan være, Ministeriet havde Uret, men det var Meningen, og Hensigten, at man derigennem vilde forhindre dette Ting i at tage al Magten her i Landet. Jeg skal ikke vende tilbage til gamle Skader og alt, hvad dertil hører, det er jo nu forbi gennem det Forlig, der blev sluttet i 1894, men at sammenligne de provisoriske Finanslove med, at en Regering paa forventet Tillægsbevilling tager en halv Million for at sætte Søforterne i en rimelig Forsvarsstand; det skal jeg indrømme, det forstaaer jeg ikke. Det er jo dog aldeles givet, synes mig, at hvis man virkelig anerkender — hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds ikke turde benægte — at Regeringen handlede i god Tro i det Øjeblik, saa er der jo ikke andet at klage over, end at Regeringen ikke indkaldte Rigsdagen, inden den foretog dette Skridt. Men — jeg skal for øvrigt ikke vende tilbage til Diskussionerne fra i Fjor — mod at indkalde Rigsdagen kunde anføres baade politiske og praktiske Grunde, det kan heller ikke benægtes. Og naar det ærede Medlem dernæst drøg den Konklusion, at naar det viser sig, at Regeringen ikke har sluttet ret, at Regeringen ikke har været i Stand til at bringe dette Ting til at se Sagen som den selv, ikke har været i Stand til at bringe dette Ting til at vedtage den Tillægsbevilling, som jo i denne Anledning blev forelagt, saa var det Regeringens Pligt at gaa sin Vej. Denne Konklusion er det, som jeg undrer mig over, at det ærede Medlem virkelig vilde fremsætte som noget, alle Mennesker maa være enige om, da han dog maa vide, at Forliget i 1894 just blev sluttet paa det Grundlag fra de Sider, der sluttede det, Højre og Venstre, at hver beholdt sin Opfattelse af, hvorledes Grundloven var at forstaa. Naar saa er, hvorledes kan man saa sige nu, at alle Mennesker jo dog maa indrømme, at naar en Regering ikke kan faa en Bevilling, som den har taget paa forventet Tillægsbevilling, ført igennem her i Tinget, saa er det dens konstitutionelle Pligt at gaa sin Vej. Nej, det maa man fra Højres Standpunkt aldeles bestemt benægte. Nej, dertil har den ingen Pligt. Der er ingen Tvivl om, at man fra en Regerings Side eller fra Landstingets Side kan drive en saadan Politik, at man virkelig maa sige fra dette Tings Side: Ja, det er de andre, det er det andet Ting eller Regeringen, som vil have en Konflikt, og saa

maa vi rejse Modstand derimod. Det kan meget godt hændes, men at det skulde kunne siges at være hændet i et saadant forholdsvis uskyldigt Forhold som dette, det er det, jeg ikke forstaaer, jeg forstaaer det ærlig talt ikke. Ja, hermed har jeg, tror jeg, udtalt de faa Ord, som jeg havde at sige til det høje Ting. Jeg tror, jeg har været nødsaget til at komme frem med disse sidste Ytringer, og da det dog ikke kunde gaa an fra det Partis Standpunkt, hvortil jeg hører, at de Sætninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds udtalte som værende almindelig anerkendte, skulde staa uimodsigte her i Tinget. Det kunde ikke gaa an for Fremtidens Skyld — i Øjeblikket er det jo mere ligegyldigt.

A. Nielsen: Det ærede Medlem, der nu satte sig, endte ved Forliget, jeg vil tage mit Udgangspunkt derfra for de Udtalelser, jeg har at fremsætte her i Dag. De, der vare med i 1894, da de politiske Forhold havde ført os derhen, at Ministeriet Estrup skulde have sig bevilget en Finanslov, ville mindes, at Estrup stillede som Betingelse for at tage mod den Finanslov, der var Forligets Værk, at man samtidig vedtog en Hærlov, hvis Formaal var at besætte den provisorisk opførte Kjøbenhavns Befæstning. Det var Betingelsen. Estrup gik ikke som en slagen Mand, han gik som den Mand, der stillede Betingelsen. Da han havde stillet denne Betingelse, gik han op i Landstinget og sagde: Nu er min Mission endt, nu kan jeg maaske trække mig tilbage til Privatlivets Fred. Altsaa, hans Mission var endt, og det sidste, som hans Mission løb ud i, var Gennemførelsen af den Hærlov, der skulde passe ind i Kjøbenhavns Fæstning. Sammen med Estrup sad jo vor nuværende Marineminister. Hans Mission var ikke endt samtidig med de Herrer Estrups og Bahnsons; Marineministeren havde sin særlige Opgave tilbage, nemlig Gennemførelsen af en Søværnslov. Hvorfor Marineministeren ikke fik sin Mission endt, sin særlige Opgave løst sammen med de andre, ved jeg ikke, det er et af de gaadefulde Tilfælde, som krydre det ofte ensformige politiske Liv; jeg ved ikke hvorfor, men nok er det, det skete ikke, maaske har Marineministeren og hans Kolleger løbet an paa: det gaar nok, Marineministeren faar nok sin Skude trukken i Land under de ny Forhold, der nu komme, saa det har ingen Nød, det er ikke værd at læsse alt for meget over paa Forligsafslutningen,